

Ὁ Κληρὸς καὶ ὁ λαός

Ἐρμηνεύω σέ αὐτά τὰ εὐχαριστιακά κηρύγματα, κατὰ τίς Κυριακές τοῦ Καλοκαιριοῦ, τίς δεήσεις πού ἀπευθύνουμε στόν Θεό, στήν ἔναρξη τῆς θείας Λειτουργίας, ἀλλά καί κάθε Μυστηρίου καί ἱερῆς Ἀκολουθίας. Σήμερα θά δοῦμε τήν δέηση πού καλούμαστε νά ἀπευθύνουμε στόν Θεό γιά ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Μᾶς προτρέπει ὁ Ἱερεύς: «Ἵπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, τοῦ Τιμίου Πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντός τοῦ Κλήρου καί τοῦ λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν», δηλαδή ἅς προσευχηθοῦμε γιά τόν Ἀρχιεπίσκοπο, ἦτοι τόν Μητροπολίτη τῆς περιοχῆς αὐτῆς –καί ἀναφέρουμε τό ὄνομά του– γιά τοὺς Πρεσβυτέρους καί Διακόνους, γιά ὅλους τοὺς Κληρικούς καί τοὺς λαϊκοὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στήν δέηση αὐτή φαίνεται τό πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας, πού τό ἀποτελοῦν τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας πού ἔχουν βαπτισθῆ, ἔχουν χρισθῆ καί μετέχουν τῆς θείας Κοινωνίας. Πρόκειται γιά τρεῖς κατηγορίες, ἦτοι τόν «Ἀνώτερο Κληρο», στόν ὁποῖο συμπεριλαμβάνονται οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ Πρεσβύτεροι καί οἱ Διάκονοι, τόν «Κατώτερο Κληρο», στόν ὁποῖο ἀνήκουν οἱ ὑποδιάκονοι, οἱ ψάλτες, οἱ ἀναγνώστες, καθώς ἐπίσης καί τοὺς λαϊκοὺς.

Οἱ Κληρικοί εἶναι οἱ πνευματικοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατεύματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἕνας ἄτακτος πνευματικός στρατός, δέν εἶναι ἕνας χῶρος ἀναρχίας στόν ὁποῖο κανεὶς κάνει ὅτι θέλει, ἀλλά εἶναι ἕνας εὐλογημένος πνευματικός στρατός πού διευθύνεται ἀπό τόν Χριστό, διά τῶν Κληρικῶν. Ἀλλά καί στοὺς Κληρικούς ὑπάρχει διαβάθμιση διακονίας, ἀφοῦ ἄλλο εἶναι τό ἔργο τοῦ Μητροπολίτου, ἄλλο τό ἔργο τῶν Πρεσβυτέρων καί ἄλλο τό ἔργο τῶν Διακόνων. Σέ κάθε Ἱερά Μητρόπολη ὑπάρχει μόνον ἕνας Μητροπολίτης, πού συνιστᾷ τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἕνας εἶναι ὁ Χριστός, πού εἶναι κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας. Μέ τήν εὐχή καί τήν εὐλογία τοῦ Ἐπισκόπου ἐργάζονται ποιμαντικά οἱ Κληρικοί, τελοῦν τὰ ἱερά Μυστήρια, ἀγιάζουν τόν λαό καί τόν προφυλάσσουν ἀπό κάθε κακό.

Οἱ λεγόμενοι Κατώτεροι Κληρικοί (ὑποδιάκονοι, ψάλτες, ἀναγνώστες κλπ.) δέν ἔχουν τήν ἱερατική Χάρη, δέν μποροῦν νά τελοῦν τὰ ἱερά Μυστήρια, ἀλλά βοηθοῦν, ἀνάλογα μέ τό χάρισμά του ὁ καθένας στήν

λατρευτική ζωή. Τελείται ειδική τελετή ἀπό τόν Ἐπίσκοπο σέ αὐτούς πού ἀναλαμβάνουν ἕνα ἔργο διακονίας, γιατί μέσα στήν Ἐκκλησία κανένας δέν μπορεῖ νά αὐτοσχεδιάζη. Ἔτσι, τό χάρισμα τοῦ καθενός προσφέρεται, διά τῆς Ἐκκλησίας, στόν Θεό. Οἱ ὑποδιάκονοι, ὅπου ὑπάρχουν, βοηθοῦν τούς Κληρικούς στό Ἱερό Βῆμα, οἱ ψάλτες ψάλλουν ἐξ ὀνόματος τοῦ λαοῦ, οἱ ἀναγνώστες διαβάζουν τά ἀναγνώσματα, ἀποστολικά καί προφητικά, οἱ θυρωροί προσέχουν τίς θύρες-πόρτες γιά νά μήν εισέλθῃ κανένας ἀμύητος στήν θεία Λειτουργία.

Ὁ λαός εἶναι οἱ λεγόμενοι λαϊκοί πού εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἔχουν βαπτισθῆ, ἔχουν χρισθῆ καί ἔχουν τήν ἐξαιρετική τιμή νά μετέχουν στήν θεία Εὐχαριστία καί στήν ὅλη ἐκκλησιαστική ζωή. Οἱ λαϊκοί δέν εἶναι ἀπλῶς παρόντες, ἀλλά συμμετέχουν μέ τόν τρόπο τους στήν λατρεία. Προσεύχονται στόν Θεό, ἐνώνονται μέ τά ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, κοινωνοῦν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων.

Αὐτό εἶναι τό πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ περιούσιος λαός τοῦ Κυρίου, οἱ ἐλεηθέντες ἀπό τόν Θεό νά εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἔχουμε καθῆκον νά προσευχόμεστε γιά ὅλη τήν ἐν Χριστῷ ἀδελφότητα, γιά τόν Ἐπίσκοπο, τούς Κληρικούς καί τούς λαϊκούς, ὥστε νά ἀνταποκρίνονται στήν διακονία τους, νά ἀποδειχθοῦν ἄξιοι τῆς ἀποστολῆς τους, νά δοξάζουν τόν Θεό μέ ὅλη τους τήν ζωή.

Πρέπει νά αἰσθανόμεστε ὅτι δέν εἶμαστε ξένοι, ὄρφανοί, μόνοι, ἀλλά ἀνήκουμε σέ μιᾶ παγκόσμια οἰκογένεια, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία ἀπλώνεται σέ ὅλοκληρο τόν κόσμο καί συμπεριλαμβάνει ὡς μέλη ἀνθρώπους ἀπό ὅλες τίς φυλές, τίς ἐθνότητες, τίς γλῶσσες. Αὐτό τό γεγονός εἶναι μεγάλη εὐλογία γιά μᾶς.